

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo - Datum 18. 1. 2012

Skupina divadla HaDi Vaše jméno Dobroslava Vilhanová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 29 Pohlaví ženské

Studium Mgr. na Pedagogické fakultě Povolání pedagog a logoped

- Chtěla bych se Vás optat na trávení Vašeho volného času, například když nemusíte pracovat?
- Mého volného času v poslední době čím dál tím méně. Ale pokud už nějaký mám, tak se ho snažím trávit buď nějakým časem s přáteli. To znamená, že chodíme třeba na výlety, chodím i sama na procházky, to je taková pěkná aktivita. No ale to se týká třeba těch víkendů. Ale co se týká volného času po večerech v rámci týdne. Tak to se ho snažím věnovat sama sobě. To znamená, buď si čtu, nebo studuju nějaký záležitosti do školy. Nebo se snažím trávit čas zase s přáteli. Ať už to zahrnuje vysedávání někde po hospodůdkách nebo po kavárnách. Nebo se snažím věnovat nějakým způsobem kultuře, jakýmkoli způsobem to jde. Ať už jít do kina na nějaký film zajímavý, jít občas do divadla, podívat se na nějakou výstavu a podobně. Takže to je asi ta hlavní náplň volného času.
- Co myslíte, že Vás právě ovlivňuje tímto směrem. Je tu ta příroda, ale víc věcí jste uvedla při těch kulturních aktivitách. Myslíte, že je to stykem s přáteli nebo nějakou vlastní touhou, vidět divadlo anebo film?
- Určitě je to způsobené tím, že žiju ve městě, kousiček od centra. Takže jsou to i ty možnosti spojené se životem ve městě. Ale určitě je to můj osobní zájem a poměrně silný. To jsem si i létama vyzkoušela, že i když se snažím nebo mám období, kdy se té kultuře věnuju míň, stejně mě to vždycky nějakým způsobem stáhne zpátky. Prostě potřebuju to ke svému životu. Jak dýchání.
- Věnovala jste se někdy nějaké umělecké aktivitě?
- Spíš na nějaké, řekněme, zájmové úrovni. Nikdy ne na žádné profesionální nebo ve směru výtvarného. Spíš na úrovni osobního zájmu. Dlouho jsem se věnovala výtvarnictví. Věnuju se třeba teď keramice. Spíš tímto směrem.
- Když navštěvujete nějaké koncerty, jaké kapely si vybíráte?
- Koncerty, no. Vybírám si hlavně kapely, které už znám, které jsou pro mě nějakou zárukou kvality. Takže z těch českých bych určitě uvedla... Mám strašně ráda kapelu „Priessnitz“ z Jeseníku. Z těch českých je to čím dál tím míň. Hodně jsem poslouchala a poslouchám, etno hudbu. Kapely jako jsou „Aliaman“ a podobně. A potom se hodně snažím navštěvovat festivaly. Často jezdím na festival „Pohoda“ na Slovensko, ten mám hodně ráda. Letos bych se konečně chtěla podívat na „Colours“, protože by tam měly být nějakí moji oblíbení ze zahraničí. Vybírám si hodně tu kvalitu. Ale zase nebráním se tomu, když občas narazím na něco úplně nového. Třeba na drobného brněnského hudebníka. Je zajímavý zase vidět něco jiného. Poslechnout si, co ti mladí.
- Když jste na těch festivalech, všímáte si i divadelního programu nebo jste se k tomu ještě nedostala?
- Všímám si, snažím se třeba i navštívit něco takového, pokud v rámci toho festivalu to probíhá. Což myslím, že třeba na „Pohodě“ bývá. I když zrovna na „Pohodě“ jsem se na žádné divadlo nedostala. Ale velmi se mi líbí, že jsou tam třeba ty veřejné debaty na různá témata. Tak třeba ten „Kinematograf“ jsem tam navštívila. Takže ano. Snažím se to pojmout nějak celistvě. V nějakém celistvém náhledu. Když už ta akce je a nabízí to, Tak vždycky ráda půjdu a poznám, co nabízí a pak si vyberu, co mě zaujalo.
- Kdybychom se podívaly na brněnskou divadelní scénu, která divadla navštěvujete? Případně pokud jste se po navštívení rozhodla, že už tam nepůjdete?
- No, která divadla navštěvuju? V současné době je to nejvíce asi Divadlo Husa na provázku, je to HaDi. Občas některá představení v Redutě. Dřív jsem hodně chodívala do Marty. Martu mám ráda. A zajdu do Mahenky, i do Janáčkova divadla. Ale to spíš tak nárazově. Opravdu když mě něco přitáhne pozornost.
- Některé divadlo, které Vás úplně zklamalo? Anebo jste ho úplně zavrhlá, v nějakém afektu?

- Mám takové letité potíže s Městským divadlem, protože... Jsou to takové vlny. Před x lety jsem tam chodila velice často a velmi mě bavilo. A pak přišla vlna, kdy mě to strašně nebavilo a strašně mě štvaly některý představení a dlouho jsem tam zase nebyla. Ale teď má zase reference, že se tam dějí zajímavý věci. Takže bych se šla podívat. Ale nemůžu...je to takový těžký. Nedá se nic úplně zavrhnout. Všechno je to nahoru dolů, ve všem a v každém oboru. Snažím se nic nezavrhnout definitivně.
- Je to takový zdravý přístup.
- Ale je to léty vybudovaná zkušenost. Kdybych o tom mluvila, třeba před pěti lety, znělo by to jinak.
- Proč jsou Vám některé scény bližší než jiné? Sice říkáte, že navštívíte všechno. Ale na prvních místem jmenujte Husu a HaDi. Proč právě tyto scény jsou k Vám o něco bližší. Je tím způsobem herectví nebo režii?
- Určitě. Je to asi tím, že je to člověku blízký. Je to osobním nastavením. V čem se člověk víc vidí. V čem se víc najde. A pokud já mám říct v čem se víc najdu, tak se najdu v představeních tady těch dvou divadel.
- Mohla byste zkusit říct čím. Jestli je to i hrami?
- Taky tou atmosférou, kterou to nabízí. Určitě je to fakt nějaká osobní blízkost. Má tam člověk i nějaké osobní zájmy. Má k tomu i nějakou osobní blízkou vazbu. Je to vytvořené letama. Léta nějakýho zájmu. Takže už se jakoby jenom profiluje. Určitě je to ta osobní vazba, osobní blízkost, nějaký pocit nějakého zvláštního souznění.
- Je pro Vás i nějaký z blízkých podniků, jako třeba „Švanda“ nebo „Čokoládovna Minach“ blízký? Kde se třeba potkáváte s přáteli?
- Jo, do „Švandy“ chodím občas. Potkávám tam známý, kamarády.
- Stane se Vám někdy, že jdete s přáteli odtud do divadla? Když se třeba náhodně rozhodnete, že HaDi třeba něco hraje.
- To ne. Většinou tyhle kulturní akce když navštěvuju, tak je navštěvuju s rodinou nebo s manželem. To už bývá tak, že to bývá připravené.
- Návštěvu divadla plánujete?
- Většinou jdu do divadla plánovitě. Pokud nedojte k situaci, že najdou někde lístky a někdo přijde, mám lístky, dneska večer se hraje. Tak třeba potom jdu. Ještě z těch divadel jsem zapomněla zmínit Bolka Polívku. Chodím k Bolkovi.
- A proč to teď dodáváte? Je to pro Vás významné?
- Teď jsem si na to vzpomněl tím pádem, jak jsem říkala, že někdy jsou ty lístky nebo je nějaká možnost. Tak právě jsem si vzpomněla, že tohle mám hodně spojený s Divadlem Bolka Polívky. Takže najednou mi došlo, že tohleto divadlo patří do té skupinky.
- Tam je jiný druh herectví? Spíše komediální.
- Tam je to... Je to spíš zajímavý, že tam jezdí hodně hosté. Hlavně na co tam chodím je z úplně jiného soudku a třeba je to „Divadlo Jára Cimrmana“ anebo právě „Studio LS“, to je Satinský. Takže úplně z jinýho soudku, ale taky mě to zajímá a je to pro mě nějakým způsobem přínosný.
- Chodíte do divadla někdy i sama?
- Málokdy. Sem tam. Stane se, ale spíš s partií nebo ve dvojici.
- Je nějaká umělecká aktivita, kterou navštěvujete sama?
- Tancování. A vlastně i keramika.
- Sleduje působení jiných tvůrců v rámci jiných divadel? Když jsou nějaké hostovačky v HaDi nebo v Huse?

- Nemůžu říct, že bych sledovala nějak pravidelně, že bych tomu věnovala stoprocent pozornosti. Spíš tak, že si všimnu nebo, že se dozvíme od někoho.
- Neexistuje nějaká postavička z HaDi, kterou byste vyhledávala?
- Nemůžu říct.
- Všímáte si, jak chodí lidé do divadla oblečení?
- Dívám se. Hodně si toho všímám. Je to zajímavý. Kolikrát mi přijde, že je to i představení od představení a hodně se to liší. A je to zajímavý to pozorovat. A určitě to i něco vypovídá o tom člověku. Jakým způsobem to bere, jak k tomu přistupuje.
- A jak se vnímáte Vy? Jak si na tom dáte záležet?
- Asi to záleží, kam jdu. Jestli je to třeba ta plánovaná akce nebo ne. Pokud je, tak si na tom dám záležet.
- Jdete třeba i ke kadeřníkovi, když jdete třeba do Janáčkova?
- To ne, zas až tak dalece ne. Snažím se být upravená a tak abych se tam cítila dobře.
- A všimla jste si někdy něco pozoruhodné na divácích jednotlivých divadel? Například v rámci jejich společenského chování něco co Vám třeba utkvělo v paměti?
- Nemůžu říct, že by se stalo něco, co by mě vyloženě překvapilo. To se nestalo teda mě osobně, ale... Zmíním teda příběh, který jsem slyšela, který mi říkal myslím nějaký herec. Zažil právě komickou scénu, kdy šla paní už postaršího věku, a bylo evidentní, že jde do divadla. Byla právě krásně nádherně načesaná, měla vyčesaný drdol a nakudrnacený vlasy a měla nějakou tu róbu, kabát a běžela po té ulici a nějak snad uklouzla na ledu. A příšerně sprostě zaklela. To mi připadá jako krásný paradox toho žití. To bych zmínila, ale není to teda moje osobní historka.
- Byla jste někdy na charitativní akci v rámci divadla, anebo jestli to vyhledáváte?
- V rámci divadla ne. Spíš v rámci těch různých bazárků nebo keramických, výtvarných aktivit. Tohlenc to jsem právě hodně navštěvovala. Právě různé charitativní akce co se týkají nějakých příspěvků. Někaké filmové jsem navštívila. Příspěvek na děti, dětské domovy nebo pro „Persefonu“, která se zabývá násilím na ženách. Nebo na podporu nějakých útulků pro zvířata, kočky psi. Spíš tímhle směrem. Divadelní si nevybavuju. Myslím, že ani možná ne.
- Můžete si vzpomenout na nějaký silný anebo první zážitek spojený s HaDi? Klidně může být emocionální zážitek.
- To už je asi před lety, když jsem teprve objevovala divadla. A procházela jsem kolem HaDi, ještě kolem staré scény. Prostě jsem se tak podívala a řekla jsem si, tak semka chci!
- Opravdu! Jen z toho pohledu na to divadlo? Vypadalo to nějak odlišně, než to vypadá dnes?
- Nevybavím si už. Má jenom tu vzpomínku.
- V kolikátém roce to asi bylo? Jestli by se dalo dohledat, jestli byly ty prostory nějak jinak architektonicky řešené.
- To mi mohlo být tak 20, 22. Nedokážu to teď nějak uhádnout. Nevím, nedokážu to časově specifikovat. To bych lhala. Už je to prostě nějakou dobu, pár let.
- Zajímavý zážitek. A máte i nějaký zlý zážitek s HaDi?
- Mám, ale ten nebudu zmiňovat. Ale ten už je taky před lety našťestí.
- Tak to je zajímavé. Někaký zlý zážitek, který byste mohla zmínit anebo ten negativní neexistuje?
- Ne, fakt ten negativní tam mám asi jen ten jeden. Stejně je spojen s jinými lidmi než s těmi z HaDi.
- Z jakého důvodu HaDi navštěvujete? Je ještě něco kromě toho co jste už řekla?

- Určitě jít do divadla je jednak zajímavá společenská událost. Většinou se mi podaří potkat svoje ať už současné, tak bývalé kolegy z různých prací. Takže je to pro mě zajímavý i tady z tohoto hlediska. Je to určitě příjemný způsob trávení volného času pro mě. Je to něco, u čeho si odpočinu a zároveň můžu přemýšlet.
- Dokázala byste vystihnout Vaše pocity po zhlédnutí dobrého a špatného představení? Můžete uvést i konkrétní inscenace.
- Pocity? Tak myslím si, že když člověk vidí dobrý představení tak to pozná podle toho, že se mu to líbí. Herecké výkony jsou prostě zajímavé nebo nějakým způsobem přitažlivé. To představení plyne, nějak ubíhá a nějak ho prožívá, ať už negativní nebo pozitivní emoce. Prostě to člověka vtáhne. A cítí se nějakým způsobem dobře, i když se třeba jedná o drama nebo nějakou náročnější inscenaci. Tak nějaký pocit vnitřního naplnění tam musí přijít potom zhlédnutí. Naopak ty negativní emoce. To je asi takové to, že by člověk nejráději utekl a říká si, co tam vlastně dělá. V nejhroším případě ještě lituje to, že za to dal ty peníze – to už jsou fakt ty nejhroší pocity. Případně je člověk opravdu schopen i utéct.
- Utekla jste někdy z HaDi?
- Ne, z toho divadla jsem nikdy neutekla.
- Ale bylo představení, kde jste měla chuť?
- Utekla jsem z Městského divadla, dvakrát. Z muzikálu.
- Byly to podle Vás špatně zpracované muzikály?
- Já jsem to nemohla vydržet.
- Muzikál jako styl Vám nevádí?
- Muzikál jako styl mi nevádí. Nemůžu říct, že bych ho nějak extrémně vyhledávala, není to můj šálek čaje. Ale nevádí mi. Pokud je dobře zpracovaný muzikál, tak to může být taky dobrý zážitek. Ale takových jsem viděla opravdu málo, který by mi sedly. A většinou stejně byly zahraniční. Ty český muzikály jsou pro mě nějakým způsobem ne úplně stravitelný. Takže vlastně oboje dvoje to byly český muzikály. A fakt jsem musela utéct, protože jsem to prostě nemohla vydržet. To se prostě nedalo. Takové představení, které jsem nesla nejhůř byl „Svět plný andělů“ tady v Brně, to bylo taky v Městském. A to bylo to představení, z kterého jsem utekla. A já jsem celkem disciplinovaný divák, protože já vydržím ledasco, ale tohle bylo na mě moc.
- A jaké jsou poslední představení v Hadi, které jste viděla? Maté k nim nějaký komentář.
- Poslední nejčerstvější co jsem viděla, tak byly „Bohnice“. To se mi líbilo moc. Myslím, že je to zajímavě zvládnuté, právě protože je tam spousta postav během toho představení a každá je velmi specifická. Dává to těm hercům možnost, aby se každý projevil sám za sebe. A přitom to funguje krásně jako organismus. Takže to se mi líbilo moc.
- Všímate si, když si vybíráte představení recenzí nebo zpráv na internetu? Nebo podle doporučení?
- Moc ne. Nejvíce dám asi na osobní doporučení. S kým třeba mluvím, a dokážu si dát v hlavě dohromady kdo to je a jakým způsobem to třeba může vnímat. Jestli může jeho názor korespondovat s mým. Takže já musím říct, že na recenze moc nedám. Občas si čtu třeba recenze filmů, ale stejně mě to, i kdyby to mělo negativní recenze, neodradí od toho, abych šla, podívala se na to a udělala si vlastní názor. Takže já na toto opravdu... asi nejsem ten typ. Je spousta lidí, který tomu věnují pozornost, ale já prostě to nejsem.
- Viděla jste někdy recenzi, která by se Vám zdála dobrá? Že ten člověk zbytečně nekritizuje nebo nechválí?
- Určitě, pár jsem takových v životě potkala.
- - bydlí v Králově Poli

